

УДК 35.073.53:330.322:338.2(477)

Руденко Вікторія Олександрівна

доктор філософії,

викладач кафедри економіки підприємства та організації бізнесу

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

Rudenko Viktoriia

Doctor of Philosophy,

Lecturer at the Department of Enterprise Economics and Business Organization

Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

ORCID: 0000-0001-7920-4679

Ковтун Микита Віталійович

викладач кафедри державного управління,

публічного адміністрування та економічної політики

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

Kovtun Mykyta

Lecturer at the Department of State Governance,

Public Administration and Economic Policy

Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

ORCID: 0000-0002-3414-9896

DOI: 10.25313/2520-2294-2025-8-11324

ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ ТА ІНВЕСТИЦІЙНІ ПРІОРИТЕТИ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В УКРАЇНІ

ECONOMIC ASPECTS AND INVESTMENT PRIORITIES OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN UKRAINE

Анотація. Вступ. Стаття досліджує публічно-приватне партнерство як ключовий інструмент мобілізації довгострокових інвестицій у післявоєнному відновленні України. На підставі узагальнення емпіричних матеріалів показано, що попри доведену світовою практикою ефективність у сферах енергетики, транспорту, комунальних і соціальних послуг, розвиток публічно-приватного партнерства в Україні залишається нерівномірним. Виявлено хвилеподібну динаміку укладених і реалізованих договорів, галузеву концентрацію вкладень (передусім в енергетиці та транспорті) та суттєві регіональні диспропорції. До системних бар'єрів віднесено недостатню проєктну підготовку, обмежений доступ до довгострокового фінансування, недосконалий розподіл ризиків у контрактах та слабку інституційну спроможність на місцевому рівні.

Мета. Дослідження економічних аспектів та інвестиційних пріоритетів публічно-приватного партнерства в Україні з урахуванням його галузевої та регіональної специфіки.

Матеріали і методи. Аналітична база охоплює узагальнені статистичні матеріали щодо кількості проєктів і обсягів інвестицій за 1990–2023 рр., а також їх секторну та регіональну структуру. Застосовано аналіз часових рядів для виявлення етапів становлення ринку, порівняльний секторний та регіональний аналіз.

Результати. Проведений аналіз підтверджує, що публічно-приватне партнерство є ключовим інструментом залучення довгострокових інвестицій у критичну інфраструктуру України, однак його розвиток характеризується нерівномірною динамікою, галузевою концентрацією та регіональними диспропорціями. Виявлені бар'єри – недостатня підготовка проєктів, обмежений доступ до довгострокового фінансування, недосконалий розподіл ризиків і слабка місцева інституційна спроможність. Секторальний і регіональний зрізи окреслюють конкретні інвестиційні акценти. Домінування електроенергетики (найбільша кількість проєктів і обсяг інвестицій) відповідає наявності передбачуваного тарифного середовища та стратегічній ролі енергетичної безпеки; ІКТ-проєкти за меншої кількості забезпечують значні вкладення завдяки чітким довгостроковим джерелам доходів; портова інфраструктура важлива для логістики, але потребує прозорості

тарифної політики й розподілу ризику; водопостачання, водовідведення та поводження з відходами залишаються найменш представленими через тарифну чутливість і фрагментацію замовників.

Перспективи. Подальші дослідження гоцільно спрямувати на мікрорівневий аналіз контрактів; кількісну оцінку впливу публічно-приватного партнерства на продуктивність підприємств, зайнятість і якість публічних послуг; порівняння ефективності комбінацій фінансових інструментів (гранти, гарантії, страхування воєнно-політичних і валютних ризиків).

Ключові слова: економіка підприємства, інвестиції, публічне управління, публічно-приватне партнерство, соціальне підприємництво, цифрова інфраструктура, цифровізація.

Summary. Introduction. The article examines public-private partnership as a key tool for mobilizing long-term investments in the post-war reconstruction of Ukraine. Based on a generalization of empirical materials, it is shown that despite the proven effectiveness in the energy, transport, municipal and social services sectors, the development of public-private partnership in Ukraine remains uneven. The wave-like dynamics of concluded and implemented contracts, sectoral concentration of investments (primarily in energy and transport) and significant regional disparities are revealed. Systemic barriers include insufficient project preparation, limited access to long-term financing, imperfect risk allocation in contracts and weak institutional capacity at the local level.

Purpose. Research into the economic aspects and investment priorities of public-private partnership in Ukraine, taking into account its sectoral and regional specifics.

Materials and methods. The analytical base covers generalized statistical materials on the number of projects and investment volumes for 1990–2023, as well as their sectoral and regional structure. Time series analysis was used to identify the stages of market formation, comparative sectoral and regional analysis.

Results. The analysis confirms that public-private partnership is a key tool for attracting long-term investments in Ukraine's critical infrastructure, however, its development is characterized by uneven dynamics, sectoral concentration and regional disparities. The identified barriers are insufficient project preparation, limited access to long-term financing, imperfect risk allocation and weak local institutional capacity. Sectoral and regional sections outline specific investment focuses. The dominance of the electric power industry (the largest number of projects and investment volume) corresponds to the presence of a predictable tariff environment and the strategic role of energy security; ICT projects, in smaller numbers, provide significant investments due to clear long-term sources of income; port infrastructure is important for logistics, but requires transparent tariff policies and risk sharing; water supply, sanitation and waste management remain the least represented due to tariff sensitivity and fragmentation of customers.

Discussion. Further research should be directed at micro-level analysis of contracts; quantitative assessment of the impact of public-private partnerships on enterprise productivity, employment and quality of public services; comparison of the effectiveness of combinations of financial instruments (grants, guarantees, insurance of military-political and currency risks).

Key words: enterprise economics, investments, public administration, public-private partnership, social entrepreneurship, digital infrastructure, digitalization.

Постановка проблеми. Публічно-приватне партнерство в Україні розглядається як ключовий механізм мобілізації інвестицій для модернізації інфраструктури, підвищення продуктивності підприємств і відновлення економіки. Світова практика підтверджує спроможність публічно-приватного партнерства забезпечувати реалізацію масштабних інфраструктурних проєктів у сферах енергетики, транспорту, комунальних і соціальних послуг. Для України, що проходить етап післявоєнного відновлення, публічно-приватне партнерство набуває особливої ваги як інструмент забезпечення сталого економічного розвитку, покращення якості послуг і створення сприятливого бізнес-клімату.

Водночас наявні статистичні дані вказують на нерівномірну динаміку реалізації проєктів, галузеву концентрацію інвестицій (передусім в енергетиці та транспорті) і значні регіональні диспропорції. Додатковими бар'єрами залишаються недостатня проєктна підготовка, обмежений доступ до довгострокового фінансування, недосконалий розподіл ризиків у контрактах та слабка інституційна спроможність на місцевому рівні. У підсумку формується дефіцит

якісного «проєктного портфеля» і невизначеність інвестиційних пріоритетів, що знижує очікуваний економічний ефект для держави та бізнесу. Отже, постає наукове завдання уточнити економічну природу публічно-приватного партнерства, підходи до оцінювання ефективності (цінність за кошти — value for money, соціально-економічна чиста приведена вартість NPV, бюджетна стійкість), критерії розподілу ризиків і методи ранжування проєктів; практичне завдання — сформулювати збалансований портфель проєктів публічно-приватного партнерства для післявоєнного відновлення, який забезпечить мультиплікативний ефект для економіки підприємств і територій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Останні п'ять років в українській та міжнародній науковій літературі склалося кілька взаємопов'язаних ліній аналізу публічно-приватного партнерства — від інституційних передумов і ризиків до секторних застосувань та інвестиційних пріоритетів для відбудови. Українські автори насамперед описують специфіку воєнного й повоєнного контекстів, тоді як зарубіжні дослідники додають інструментарій оцінки вартості/ризиків та моделі фінансування.

Почнемо з інституційно-економічної рамки. М. Негрич із співавторами довели, що в умовах воєнного стану активізація публічно-приватного партнерства прямо залежить від зниження правових та рейдерських ризиків і формування прозорих гарантій для приватного капіталу; автори фіксували зростання інституційної невизначеності як головну перепону для запуску проектів відбудови [1]. Цю тезу конкретизувала Т. Лозинська зі співавторами: довели на матеріалі інфраструктурних і інвестиційних проектів в Україні, що інвестиційний розрив спричинений поєднанням воєнних ризиків, недосконалих гарантій і фрагментованого правового поля [2].

Секторні студії підкріплюють інвестиційну логіку відбудови транспортної інфраструктури. У дослідженнях В. Гарбарініної та О. Федорчак публічно-приватне партнерство виступає інструментом швидкого відновлення сполучень, якщо належно розподілити ризики будівництва й попиту [3]. Є. Матвіїшин і Ю. Вершигора окреслили пріоритетність партнерств для повоєнної реконструкції загалом і підкреслили потребу в стандартах підготовки проектів, що зменшують транзакційні витрати держави [4].

На рівні фінансової архітектури Л. Лисяк і С. Качула аналізували фінансовий механізм публічно-приватного партнерства в цілях реалізації стратегій розвитку територій та зробили висновок про необхідність активізації бюджетно-гарантійних інструментів і підвищення стимулів для бізнесу в громадах [5]. Поряд із цим вчені звертають увагу на фіскальні ризики [6]: без повноцінного обліку умовних зобов'язань публічно-приватні партнерства можуть переносити ризики з балансів проектів на державні фінанси; рекомендуються рамки управління ризиками та прозора.

Окремий блок досліджень фокусується на соціальній складовій і взаємодії з підприємництвом суспільного спрямування. М. Ковтун у серії праць визначив, по-перше, як ризики публічно-приватного партнерства в розвитку соціального підприємництва відрізняються від «класичних» інфраструктурних ризиків (вища чутливість до соціальних результатів та репутаційних викликів) [7], по-друге, які фактори найбільше впливають на масштабування таких партнерств (інституційні гарантії, локальна підтримка, доступ до довгих грошей) [8]. Міжнародний дискурс додає цінні спостереження для інвестиційної політики. Х. Аль-Хаялі визначив, що публічно-приватні партнерства можуть слугувати інструментом диверсифікації економічних зв'язків, але лише за умов зрілої інституційної рамки та конкурентних процедур [9].

Тож, дослідження 2020–2025 років формують послідовну логіку інвестиційних пріоритетів для України: (1) упорядкувати інституційне середовище і гарантії; (2) ставити у пріоритет секторні проекти з високим мультиплікатором (транспорт, енергетика, соціальна інфраструктура) за моделями, що

правильно розподіляють будівельні, попитові й політичні ризики; (3) удосконалити фінансовий механізм — від бюджетних зобов'язань до страхування і довгострокового боргу — з повним відображенням умовних зобов'язань у державних фінансах; (4) системно інтегрувати соціальне підприємництво — через метрики соціальної значущості в проектному відборі та контрахуванні.

Формулювання цілей статті. Дослідження економічних аспектів та інвестиційних пріоритетів публічно-приватного партнерства в Україні з урахуванням його галузевої та регіональної специфіки.

Виклад основного матеріалу. Публічно-приватне партнерство розглядається як дієвий спосіб залучення довгострокових інвестицій у транспортну, енергетичну, комунальну та соціальну інфраструктуру. Для економіки України це означає оновлення основних фондів, підвищення ефективності підприємств, створення робочих місць і звуження регіональних диспропорцій. Ефективність публічно-приватного партнерства визначається не лише обсягом вкладених коштів, а й якістю інституційних умов: прозорими процедурами відбору, збалансованим розподілом ризиків між державою і бізнесом та спроможністю замовника управляти проектом протягом усього його життєвого циклу.

Аналітичну основу подальшого викладу становлять три взаємопов'язані критерії оцінювання:

- «цінність за кошти» — співвідношення витрат і вигод для суспільства на горизонті усього проекту;
- бюджетна доступність — здатність державних фінансів виконувати поточні та майбутні зобов'язання за договором;
- соціальна значущість — внесок проекту у якість життя населення та розвиток територій.

З огляду на ці критерії, логічним першим кроком є аналіз часового ряду: кількості реалізованих договорів і фактичних інвестицій. Порівняння цих показників у динаміці дозволяє виявити етапи становлення ринку публічно-приватного партнерства, періоди активізації та сповільнення, а також можливі розриви між підписанням договорів і реальним фінансуванням, що створює підґрунтя для подальшого секторального й регіонального аналізу та формування обґрунтованих інвестиційних пріоритетів.

Графік відображає хвилеподібну траєкторію розвитку публічно-приватного партнерства: низька активність 1990-х — початку 2000-х (інституційна слабкість, висока вартість капіталу) змінюється поступовим підйомом 2007–2010 років. 2011 рік дає інвестиційний стрибок, 2012-й — максимум за кількістю договорів, що пов'язано з закриттям кількох великих угод на тлі покращення очікувань попиту. Далі — різке згасання у 2014–2016 роках через геополітичний шок. У 2017–2019 роках спостерігається відновлення завдяки вдосконаленню процедур і конкуренції на торгах; 2020-й коротко гасить активність пандемією, тоді як 2021-й знову формує

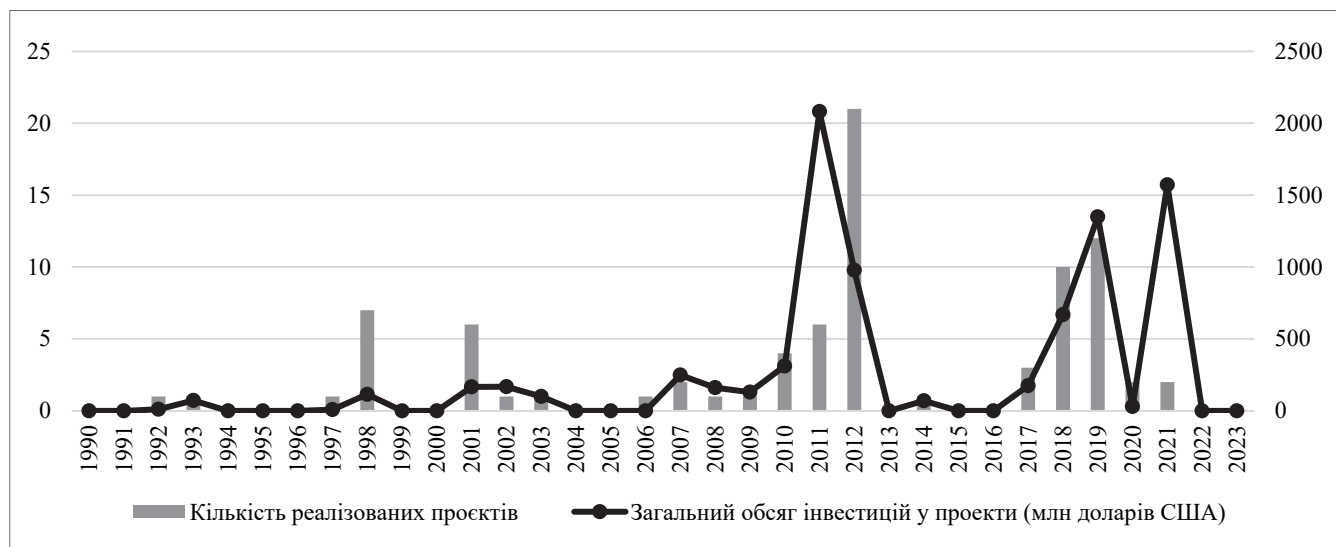

Рис. 1. Динаміка реалізованих проєктів публічно-приватного партнерства в Україні та обсягів інвестицій (1990–2023 рр.)

Джерело: складено авторами на основі [10]

найбільше впливання інвестицій через завершення окремих мегапроєктів. 2022–2023 роки характеризуються майже нульовими показниками — наслідок повномасштабної війни, перерозподілу бюджетних пріоритетів та різкого подорожчання ризику.

Економічно це означає залежність від поодиноких великих угод за дефіциту сталої лінійки підготовлених проєктів. Щоб перетворити публічно-приватне партнерство на системне джерело відновлення, інвестиційні пріоритети доцільно змістити на портфель тиражованих середніх проєктів у комунальній інфраструктурі та енергоефективності, підкріплених механізмами платежів за доступність, державних гарантій, страхування воєнно-політичних ризиків

і хеджування валютної складової. Транспорт і логістика мають залишатися пріоритетними за умови чіткого розподілу ризику на попит й прозорої тарифної політики; енергетичні мережі — як основа стійкості. Посилення проєктних офісів і стандартизація документації зменшать транзакційні витрати й вирівняють динаміку — від «піків» до стабільного зростання кількості договорів і інвестицій.

Щоб зрозуміти, що саме стоїть за хвилеподібною динамікою на часовому ряді, доцільно перейти від загальної картини до структури попиту на інвестиції. Галузевий зріз показує, які сектори генерують піки, а які — гальмують формування сталої лінійки проєктів (рис. 2, табл. 1).

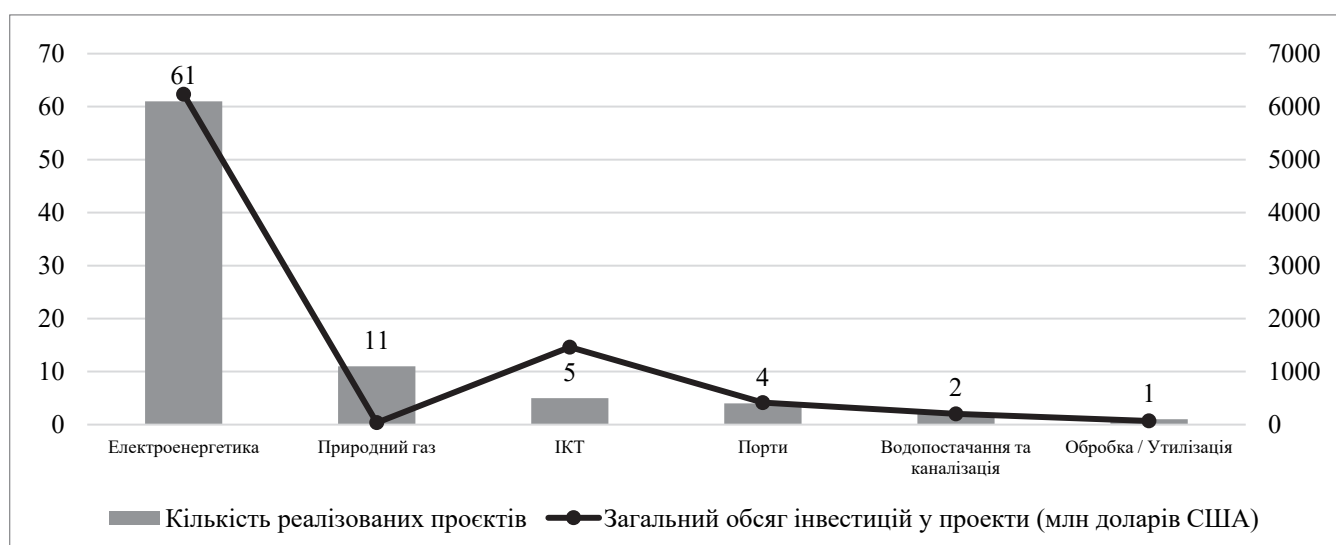

Рис. 2. Галузевий розподіл проєктів публічно-приватного партнерства в Україні та загального обсягу інвестицій (1990–2023 рр.)

Джерело: складено авторами на основі [10]

Таблиця 1

Кількість реалізованих проектів публічно-приватного партнерства за секторами економіки та інвестиційними обсягами

Сектор	Кількість реалізованих проектів	Загальний обсяг інвестицій у проекти (млн. доларів США)
Електроенергетика	61	6231
Природний газ	11	38
ІКТ	5	1461
Порти	4	415
Водопостачання та каналізація	2	202
Обробка / Утилізація	1	70

Джерело: складено авторами на основі [10]

Провідну позицію посідає електроенергетика: найбільша кількість проектів (61) і максимальний сумарний обсяг інвестицій. Причинний зв'язок полягає у відносно передбачуваному тарифному регулюванні, стратегічній вагомості енергетичної безпеки та наявності усталених договірних моделей, що знижують невизначеність для приватних інвесторів. У підсумку, саме енергетичні проекти найчастіше формують загальні інвестиційні піки та задають орієнтири для портфельних рішень.

Сектор природного газу (11 проектів) акумулює менші вкладення через підвищені регуляторні та геополітичні ризики, цінову волатильність і залежність від імпортних поставок, що збільшує премію за ризик і подовжує строки окупності. На противагу, інформаційно-комунікаційні технології (5 проектів) демонструють вищий середній інвестиційний масштаб на проект завдяки капіталомістким мережевим активам і чітким джерелам доходів, закріпленим довгостроковими договорами доступу. Це підтверджує потенціал цифрової інфраструктури як напрямку, здатного генерувати значний інвестиційний потік навіть за відносно невеликої кількості угод.

У портовій галузі (4 проекти) інвестиції є помірними, але мають ключове значення для зовнішньоторговельної логістики. Визначальними тут є ризик попиту й довгий інвестиційний горизонт, що потребує прозорої тарифної політики, механізмів розподілу ризику на попит та тривалих договірних зобов'язань. Найменш представлено сфери водопостачання і каналізації (2 проекти) та поводження з відходами

(1 проект). Попри високий суспільний ефект, їх стримують політично чутливі тарифи, фрагментованість муніципальних замовників і обмежена підготовка проектів, що знижує інвестиційну привабливість без додаткових гарантій.

Звідси випливають інвестиційні пріоритети. У коротко- та середньостроковій перспективі доцільно:

- закріпити пріоритет електроенергетики, зосередившись на модернізації мереж і підвищенні стійкості;
- масштабувати проекти цифрової інфраструктури з типовими умовами доступу;
- підтримувати портову логістику через чіткий розподіл попиту ризику;
- активізувати комунальні послуги за моделями змішаного фінансування — платежі за доступність, державні та муніципальні гарантії, страхування воєнно-політичних ризиків, інструменти підготовки проектів на рівні громад.

Така конфігурація портфеля зменшує волатильність інвестицій та узгоджує економічні аспекти публічно-приватного партнерства з цілями відновлення й підвищення якості публічних послуг.

Для поглиблення розуміння виявлених на часовому ряді піків і спадів доцільно перейти від динаміки до поточної структуризації договорів (рис. 3).

Така конфігурація відображає економічну логіку: найбільша концентрація спостерігається у комунальних послугах, насамперед у виробництві, транспортуванні та постачанні тепла/газу, а також у водопостачанні та водовідведенні. Перевага цих

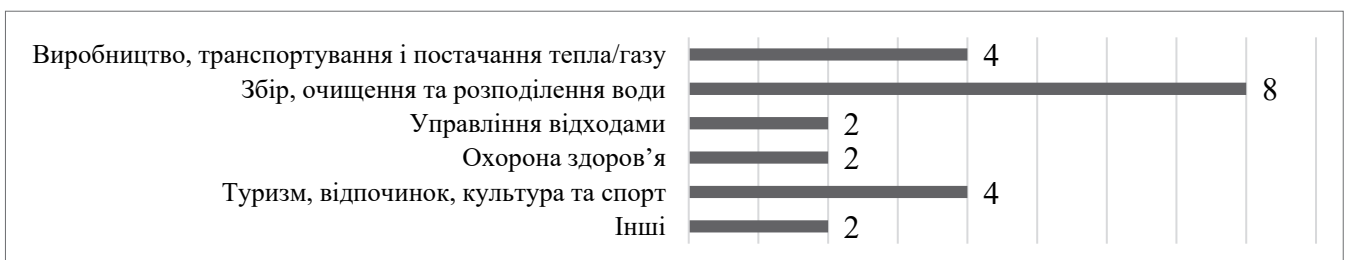

Рис. 3. Структура реалізованих договорів публічно-приватного партнерства за секторами економіки станом на 01.01.2025

Джерело: складено авторами на основі [11]

секторів зумовлена передбачуваним тарифним регулюванням, регулярними грошовими потоками та наявністю усталених договірних моделей, що знижують невизначеність для інвестора протягом усього життєвого циклу проекту. Натомість управління відходами, охорона здоров'я, туризм/культура/спорт представлені обмежено через тарифну чутливість, довший період окупності і потребу у значнішій участі бюджету та донорських інструментів. З огляду на це обґрунтованими інвестиційними пріоритетами є масштабування типових проектів у теплопостачанні та водній інфраструктурі, а для соціальної й екологічної інфраструктури — застосування змішаного фінансування (державні/муніципальні гарантії, страхування політичних і воєнних ризиків), що підвищує прийнятність проектів для приватного капіталу.

Регіональний розподіл договорів нерівномірний (рис. 4): більша концентрація спостерігається у економічно розвинених та логістично-вузлових областях (зокрема столичний регіон і великі порти), тоді як низка територій має одиничні проекти.

Така асиметрія пояснюється поєднанням кількох чинників: різною інституційною спроможністю органів місцевого самоврядування (наявність проектних офісів, якісних техніко-економічних обґрунтувань, прозорих тарифних рішень), кредитоспроможністю комунальних підприємств, доступом до донорської підтримки, а також воєнними ризиками й масштабом пошкоджень інфраструктури.

Аналіз отриманих результатів дає підстави розглядати публічно-приватне партнерство як меха-

нізм, що поєднує інвестиційну і інституційну складові. Економічний ефект виникає тоді, коли приватний довгостроковий капітал перетворюється на продуктивні інфраструктурні активи з передбачуваними грошовими потоками та вимірюваною суспільною віддачею. Секторальна концентрація на електроенергетиці й комунальних послугах свідчить про наявність у цих сферах порівняно стабільного тарифного середовища, можливості укласти довгі договори та високого мультиплікатора для суміжного бізнесу. Водночас нижча частка проектів у сфері охорони здоров'я та поводженні з відходами, а також виразна регіональна асиметрія, сигналізують про бар'єри економічної природи: чутливість тарифів, тривалі періоди окупності, дефіцит якісно підготовлених проектів на місцевому рівні і підвищені ризики, що збільшують ставку дисконту для інвестора. Хвилеподібна динаміка інвестицій є наслідком поєднання макроекономічних шоків із нерівномірністю підготовки: завершення одного чи кількох великих контрактів формує «піки», тоді як відсутність сталої лінійки типових проектів — «провали». Це аргументує перехід від ситуативних рішень до портфельного управління, у якому кожний проект проходить однакову, прозору та відтворювану процедуру оцінювання.

Запропонована конфігурація портфеля на середньострокову перспективу має відображати структурну логіку, виявлену раніше в дослідженні. Першим плюсом є електроенергетика, де модернізація систем розподілу, інтеграція розподіленої генерації та цифровізація обліку забезпечують найвищий

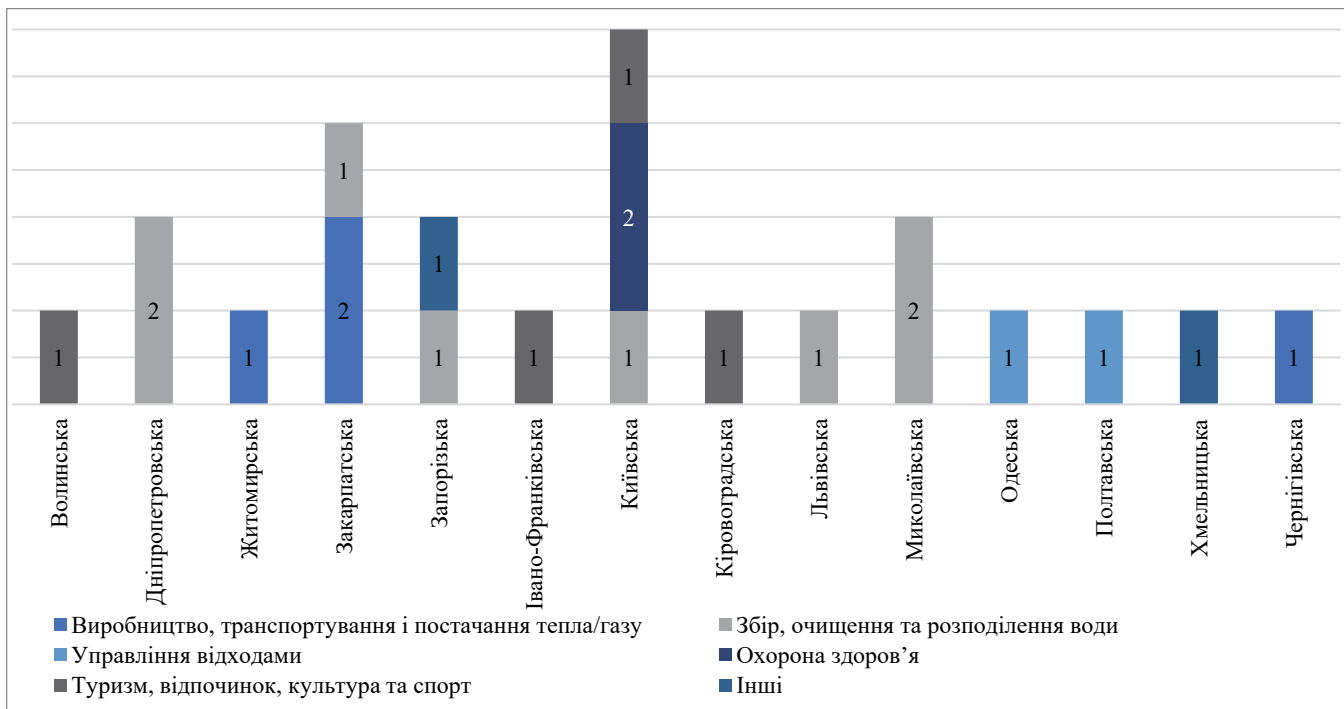

Рис. 4. Регіональна структура реалізованих договорів публічно-приватного партнерства за секторами економіки станом на 01.01.2025

Джерело: складено авторами на основі [11]

системний ефект; частка таких проектів у портфелі має бути найбільшою. Другим полюсом виступає комунальна інфраструктура для якої доцільно застосовувати стандартизовані моделі з платежами за доступність, що стабілізують грошові потоки та зменшують ризик попиту. Сукупно ці два напрями покривають основну частку портфеля, створюючи стабільну основу. Третім напрямом є транспорт і логістика (портові потужності, вузли інтермодальних перевезень, регіональні аеропорти), де необхідним є чіткий розподіл ризику попиту і прозора тарифна політика. Четвертий напрям — цифрова інфраструктура (широкосмуговий доступ, дата-центри, міські цифрові платформи), що забезпечує високу капіталомісткість і чіткі джерела доходів у довгострокових договорах доступу. Нарешті, екологічні проекти з поводження з відходами та інші «зелені» ініціативи доцільно розгортати там, де підтверджено техніко-економічну та тарифну модель; їх частка може зростати у міру готовності регіональних пакетів.

Узагальнюючи, публічно-приватне партнерство в Україні має потенціал стати системним джерелом модернізації інфраструктури і зростання продуктивності, однак для цього потрібні послідовні інституційні та фінансові рішення. Перехід до портфельного управління, уніфікація методики пріоритизації, поєднання інструментів зниження ризиків дозволять зменшити волатильність інвестицій, розширити географію проектів і підвищити суспільну віддачу. Така конфігурація узгоджує економічні аспекти публічно-приватного партнерства з національними пріоритетами відновлення та сприяє формуванню збалансованого інвестиційного портфеля.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Проведений аналіз підтверджує, що публічно-приватне партнерство є ключовим інстру-

ментом залучення довгострокових інвестицій у критичну інфраструктуру України, однак його розвиток характеризується нерівномірною динамікою, галузеву концентрацією та регіональними диспропорціями. Виявлені бар'єри — недостатня підготовка проектів, обмежений доступ до довгострокового фінансування, недосконалий розподіл ризиків і слабка місцева інституційна спроможність. Секторальний і регіональний зрізи окреслюють конкретні інвестиційні акценти. Домінування електроенергетики (найбільша кількість проектів і обсяг інвестицій) відповідає наявності передбачуваного тарифного середовища та стратегічній ролі енергетичної безпеки; ІКТ-проекти за меншої кількості забезпечують значні вкладення завдяки чітким довгостроковим джерелам доходів; торгова інфраструктура важлива для логістики, але потребує прозорості тарифної політики й розподілу ризику; водопостачання, водовідведення та поводження з відходами залишаються найменш представленими через тарифну чутливість і фрагментацію замовників. Регіонально угоди концентруються у економічно розвинених та логістично вузлових областях, тоді як низка територій має одиничні проекти, що віддзеркалює різну спроможність органів місцевого самоврядування та доступ до донорської підтримки.

Звідси випливають висновки щодо пріоритетів: у середньостроковій перспективі доцільно закріпити провідну роль електроенергетики (модернізація мереж і підвищення стійкості), масштабувати цифрову інфраструктуру, підтримувати транспортно-логістичні проекти, а комунальні й соціально значущі сфери активізувати через змішане фінансування — державні/муніципальні гарантії, страхування воєнно-політичних ризиків, інструменти підготовки проектів на рівні громад та механізми зниження валютного ризику.

Література

1. Analysis of the Advancement of Public-Private Partnership in Ukraine / M. Negrych et al. *Economics. Ecology. Socium*. 2024. Vol. 8, no. 1. P. 27–39. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.1-3>
2. Investment and Infrastructure Development Projects in Public-Private Partnerships in Ukraine / T. Lozynska et al. *Economics Ecology Socium*. 2024. Vol. 8, no. 4. P. 53–65. DOI: <https://doi.org/10.61954/2616-7107/2024.8.4-5>
3. Гарбариніна В. Ю., Федорчак О. В. Роль державно-приватного партнерства у відбудові транспортної інфраструктури України. *Демократичне врядування*. 2022. № 2 (30). С. 44–57. URL: <https://d-governance.com.ua/journals/vol-30-no-2-2022/the-role-of-public-private-partnership-in-transport-infrastructure-restoration-in-ukraine> (дата звернення: 15.08.2025).
4. Матвіїшин Є. Г., Вершигора Ю. З. Перспективи використання державно-приватного партнерства для відбудови України у повоєнний період. *Демократичне врядування*. 2022. № 2 (30). С. 29–43. URL: <https://d-governance.com.ua/journals/vol-30-no-2-2022/prospects-of-using-public-and-private-partnership-for-the-reconstruction-of-ukraine-in-the-post-war-period> (дата звернення: 15.08.2025).
5. Лисяк Л., Качула С. Фінансовий механізм публічно-приватного партнерства у реалізації стратегічних цілей розвитку територій України. *Економіка та суспільство*. 2023. № 53. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0072/2023-53-72>
6. Mastering the Risky Business of Public-Private Partnerships in Infrastructure / M. Fouad et al. *Departmental Papers*. 2021. Vol. 2021, No. 010. P. 1. DOI: <https://doi.org/10.5089/9781513576565.087>
7. Ковтун М. В. Ризики публічно-приватного партнерства в розвитку соціального підприємництва. *Актуальні проблеми інноваційної економіки та права*. 2023. № 3. С. 65–70. DOI: <https://doi.org/10.36887/2524-0455-2023-3-10>

8. Ковтун М. В. Визначення факторів впливу на розвиток публічно-приватного партнерства в соціальному підприємстві. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2023. Том 8, № 2. С. 302–307.
9. Al-Hayali D. Public-Private Partnerships for Diversifying Economic Relations. *European Procurement & Public Private Partnership Law Review*. 2023. Vol. 18, No. 4. P. 244–251. DOI: <https://doi.org/10.21552/epppl/2023/4/5>
10. Private Participation in Infrastructure (PPI). *World Bank Group*. URL: <https://ppi.worldbank.org/en/snapshots/country/ukraine>
11. Стан здійснення державно-приватного партнерства в Україні. *Міністерство економіки, докільля та сільсько-го господарства України*. URL: <https://me.gov.ua/Documents/Detail/9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26?lang=uk-UA&title=StanZdiisnenniaDppVUkraini> (дата звернення: 15.08.2025).

References

1. Negrych, M. *et al.* (2024) 'Analysis of the advancement of public–private partnership in Ukraine', *Economics. Ecology. Socium*, 8(1), pp. 27–39. doi:10.61954/2616-7107/2024.8.1-3.
2. Lozynska, T. *et al.* (2024) 'Investment and infrastructure development projects in public–private partnerships in Ukraine', *Economics. Ecology. Socium*, 8(4), pp. 53–65. doi:10.61954/2616-7107/2024.8.4-5.
3. Harbarynina, V. Yu. and Fedorchak, O. V. (2022) 'Rol derzhavno-pryvatnoho partnerstva u vidbudovi transportnoi infrastruktury Ukrainy' [The role of public–private partnership in transport infrastructure restoration in Ukraine], *Demokratychnе vriaduvannia*, 2(30), pp. 44–57. Available at: <https://d-governance.com.ua/journals/vol-30-no-2-2022/the-role-of-public-private-partnership-in-transport-infrastructure-restoration-in-ukraine>.
4. Matviishyn, Ye. H. and Vershyhora, Yu. Z. (2022) 'Perspektyvy vykorystannia derzhavno-pryvatnoho partnerstva dlia vidbudovy Ukrainy u povoiennyi period' [Prospects of using public and private partnership for the reconstruction of Ukraine in the post-war period], *Demokratychnе vriaduvannia*, 2(30), pp. 29–43. Available at: <https://d-governance.com.ua/journals/vol-30-no-2-2022/prospects-of-using-public-and-private-partnership-for-the-reconstruction-of-ukraine-in-the-post-war-period>.
5. Lysiak, L. and Kachula, S. (2023) 'Finansovy mekhanizm publichno-pryvatnoho partnerstva u realizatsii stratehichnykh tsilei rozvytku terytorii Ukrainy' [Financial mechanism of public–private partnership in implementation of strategic goals of the development of the territories of Ukraine], *Ekonomika ta suspilstvo*, (53). doi:10.32782/2524-0072/2023-53-72.
6. Fouad, M., Rial, I. and Sakrak, O. (2021) *Mastering the Risky Business of Public–Private Partnerships in Infrastructure*. IMF Departmental Papers, 2021(010), p. 1. doi:10.5089/9781513576565.087.
7. Kovtun, M. V. (2023) 'Ryzyky publichno-pryvatnoho partnerstva v rozvytku sotsialnoho pidpriemnytstva' [Risks of public–private partnership in the development of social entrepreneurship], *Aktualni problemy innovatsiinoi ekonomiky ta prava*, (3), pp. 65–70. doi:10.36887/2524-0455-2023-3-10.
8. Kovtun, M. V. (2023) 'Vyznachennia faktoriv vplyvu na rozvytok publichno-pryvatnoho partnerstva v sotsialnomu pidpriemnytstvi' [Identification of factors influencing the development of public–private partnership in social entrepreneurship], *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniki*, 8(2), pp. 302–307.
9. Al-Hayali, D. (2023) 'Public–private partnerships for diversifying economic relations', *European Procurement & Public Private Partnership Law Review*, 18(4), pp. 244–251. doi:10.21552/epppl/2023/4/5.
10. World Bank Group (n.d.) *Private Participation in Infrastructure (PPI)*. Available at: <https://ppi.worldbank.org/en/snapshots/country/ukraine>.
11. Ministerstvo ekonomiky, dokillia ta silskoho hospodarstva Ukrainy (n.d.) *Stan zdiisnennia derzhavno-pryvatnoho partnerstva v Ukraini* [State of implementation of public–private partnership in Ukraine]. Available at: <https://me.gov.ua/Documents/Detail/9fc90c5e-2f7b-44b2-8bf1-1ffb7ee1be26?lang=uk-UA&title=StanZdiisnenniaDppVUkraini>.